

ΕΛΠΙΣ
ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ

**ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΚΥΠΡΟΥ**

Η επιχορήγηση της έκδοσης δεν εξ υπακούει την αποδοχή του περιεχομένου που εκφράζεται σ' αυτήν από τον ONEK

Τίτλος συγγράμματος: ΕΛΠΙΣ - Τα Ερωτικά

Συγγραφέας: Μαρίνα Χρυσή

Πρώτη έκδοση, Ιανουάριος 2026

Τυπογραφική/φιλολογική επιμέλεια: Νικολέττα Φουλίδου

Σελιδοποίηση – Μορφοποίηση: Θάσος Ιωάννου

Έργο εξωφύλλου και καλλιτεχνική επιμέλεια: Μαρίνα Χρυσή

Εκτύπωση: Interprint Quick Printing Services Ltd

Copyright © 2026 Azina Publications & Μαρίνα Χρυσή

Copyright © 2026 Azina Publications & Μαρίνα Χριστοφίδη

marina.chrysi@outlook.com

www.marinachrysi.com

AZINA PUBLICATIONS

Τηλέφωνο: 00357 97667956

e-mail: info@azinapublications.com

website: azinapublications.com

ISBN 978-9925-8293-1-6

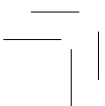
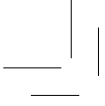
*Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της Κυπριακής νομοθεσίας (Ν. Ο περί του Δικαιώματος Πνευματικής Ιδιοκτησίας και Συγγενικών Δικαιωμάτων Νόμος του 1976 (59/1976) ως έχει τροποποιηθεί) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας της συγγραφέα ή κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Μαρίνα Χρυσή

ΕΛΠΙΣ
ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ ΣΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΣΤΙΧΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
AZINA

Στον Farid,
που κάποτε μου είπε:
«Έτσι κι αλλιώς, για μια ελπίδα, ζούμε όλοι».
Κι εγώ βρήκα την ελπίδα ετούτη
μες στα μάτια του.

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ποτέ μου δεν πίστεψα όσους κατέτασσαν τον έρωτα χαμηλά στην ιεραρχία της ζωής, κάτω από στόχους, «πρέπει», καριέρες, χρήματα, φόβους και κοινωνικές επιταγές. Ποτέ μου δεν πίστεψα στον έρωτα όπως μου τον δίδαξαν - φιλτραρισμένο, ακίνδυνο, υπάκουο και βολικό. Που δεν ενοχλεί, που δεν ταραίζει, που δεν απειλεί καθεστώτα και χρήσιμος μόνο όταν δεν ξεφεύγει από τα όρια. Κι ούτε πιστεύω ακόμα στον έρωτα που ζητά άδεια, που πρέπει να χωράει σε κανόνες, σε σωστά και λάθη, σε προτεραιότητες άλλων.

Μεγάλωσα σε μια γενιά που έμαθε να κλείνει τα παράθυρα. Να φοβάται τον έρωτα, γιατί ο έρωτας ξεβολουεί. Μια γενιά που, την ώρα που έξω γεννιούνται επαναστάσεις, τραβά βιαστικά τις κουρτίνες. Που ζει σε κλειστά σπίτια και κλειστές καρδιές, παρακολουθώντας τη ζωή από μέσα, μπας κι εκτεθεί στο φως. Που κάπως έτσι έμαθε να ζει στο ημίφως, χωρίς να αφήνει χαραμάδα ανοιχτή, μην τυχόν και εισχωρήσει λίγη ελπίς.

Μας εκπαίδευσαν να στοχεύουμε σε λαμπρά μέλλοντα, σε επιτυχίες με ημερομηνία λήξης, σε εικόνες επίπλαστες και δοξασμένα μεγαλεία που δεν γεμίζουν τίποτα. Μας έμαθαν να υπηρετούμε ένα σύστημα που απαιτεί παραγωγικότητα αλλά όχι συναίσθημα, συμμόρφωση αλλά όχι πάθος. Να αναβάλλουμε τον έρωτα, σαν κάτι περιττό, ή μια πολυτέλεια που μπορεί να περιμένει. Κι έτσι μεγαλώσαμε, χωρίς αυτόν. Αφού κανείς δεν θα μπορούσε ποτέ να τον ελέγξει, να τον μετρήσει ή να τον φορολογήσει.

Εγώ όμως δεν μπόρεσα ποτέ να συμβιβαστώ με αυτή τη σειρά πραγμάτων. Για μένα ο έρωτας ερχόταν πάντα πρώτος, όχι ως διακοσμητικό στοιχείο της ζωής αλλά ως πυρήνας της. Η πιο ισχυρή κινητήρια δύναμη, η πιο καθαρή μορφή αντίστασης σε έναν κόσμο που μας θέλει ανέγγιχτους, ανέκφραστους, υπάκουους. Για μένα ο έρωτας είναι στάση ζωής, πολιτική πράξη. Κι ας με λένε ακόμα τρελή, υπερβολική ή αφελή. Είναι το γαλάζιο κλειστό παράθυρο που πίσω του υπάρχει η ελευθερία, η ελπίδα, η ανάσα. Το να ανοίξεις αυτό το παράθυρο είναι επιλογή. Και συχνά, πράξη ανυπακοής.

Γι' αυτό και ο τίτλος αυτού του βιβλίου είναι «ΕΛΠΙΣ». Γιατί τη μεγαλύτερη ελπίδα τη βρίσκω - και συχνά τη χάνω - μέσα στον έρωτα. Γιατί κατάλαβα πως ελπίζουν μόνο όσοι τόλμησαν να ερωτευτούν. Όσοι πόνεσαν, έπεσαν, κάηκαν, πνίγηκαν, μα δεν έμειναν στον βυθό. Όσοι βρήκαν τη δύναμη να κολυμπήσουν φτιάχνοντας φως από τα αποκαϊδία τους. Ο έρωτας δεν υπόσχεται σωτηρία· υπόσχεται αλήθεια. Κι αυτή από μόνη της είναι ελπίδα.

Μετά το μυθιστόρημα «Ελπίδα» και την ποιητική συλλογή στην κυπριακή διάλεκτο «Ορπίδα», έρχεται η «ΕΛΠΙΣ» να ολοκληρώσει αυτή την παράξενη αλλά απολύτως ειλικρινή τριλογία. Ερωτικά ποιήματα στη νεοελληνική γλώσσα, σε ελεύθερο στίχο, γραμμένα χωρίς φίλτρα, από τα βάθη της ψυχής μου, ως ανάγκη και όχι ως επιλογή.

Αν όφειλα να ευχαριστήσω κάποιον για την ολοκλήρωση αυτού του τρίτου συγγραφικού μου έργου, θα ευχαριστούσα τον έρωτα. Όχι όμως όποιον κι όποιον έρωτα, αλλά εκείνον με τσαμπουκά. Που δεν δειλιάζει, που δεν προσαρμόζεται για να χωρέσει, που δεν καθουχάζει, που τολμά και αφήνει σημάδια. Τον έρωτα που είναι ο ίδιος ελπίδα. Που μυρίζει ελπίς, που ακούγεται σαν ελπίς, που το άγγιγμα και η γεύση του γεμίζουν τη ζωή με φως. Τον ευχαριστώ γιατί χάρη σε αυτόν παραμένουμε άνθρωποι, ικανοί να νιώθουμε. Χάρη σ' αυτόν, κάτι μέσα μας επιμένει να μένει ζωντανό, ενάντια στη σκουριά ενός ανήθικου και επίπλαστου κόσμου.

Θερμές ευχαριστίες στον άνθρωπό μου, με τον οποίο δημιουργήσαμε τις Εκδόσεις AZINA, με σκοπό να ανάψουν κρυμμένες σπίθες μέσα σε συγγραφείς και έργα, φωτίζοντας λέξεις, σελίδες, στίχους, και μοιράζοντας αυτό το φως στον κόσμο. Ευγνωμοσύνη στον τυπογράφο μου για την εξαιρετική συνεργασία και την πολύτιμη υπομονή. Ευχαριστώ επίσης τον Οργανισμό Νεολαίας Κύπρου που στήριξε αυτό το έργο με χρηματοδότηση, δίνοντας βήμα στα όνειρα των νέων της Κύπρου.

Εύχομαι η «ΕΛΠΙΣ» να σας ωθήσει να ανοίξετε εκείνα τα γαλάζια παράθυρα που ίσως δεν τολμήσατε μέχρι σήμερα. Κι αν ακόμη φοβάστε, αφήστε έστω μια χαραμάδα. Το φως πάντα βρίσκει τρόπο να μπαίνει.

Το λες και παραφροσύνη,
όταν πάω να σου γράψω
και οι λέξεις μου
σε ξέρουν ήδη.

Σε ζούσα πριν σε ζήσω

Δεν σ' έχω ζήσει ακόμα
κι όμως, κάτι βαθιά μέσα μου
σ' έχει ήδη βιώσει.
Κάτι μέσα μου σε γνωρίζει
δίχως ποτέ να σ' έχει αντικρίσει.
Σε προσμένει,
δίχως να ξέρει τη μορφή σου.
Σε αισθάνεται,
δίχως να ακούμπησε ποτέ
το φως σου.
Σε επιθυμεί,
δίχως να 'χει γευτεί
την ύπαρξή σου.

Θα μου πεις,
πώς είναι δυνατόν να νιώθεις
μ' όλα αυτά τα «δίχως»

Τι να σου πω...
Ίσως σε κατοικούσα χρόνια
μέσα στα όνειρά μου
πολύ πριν σε ζήσω.
Ίσως σ' αγαπούσα
σιγά-σιγά μέσα μου,
προτού καν μάθω
την αγάπη.

- Ξέρεις πώς λένε τον έρωτα που 'χει αλήθεια μέσα του;
- Πώς;
- **Επανάσταση.**

Πρώτο ραντεβού

Περίμενα πώς και πώς
να σε συναντήσω σήμερα.
Να σε γνωρίσω καλύτερα,
να μου πεις για όσα αγαπάς,
για όλα εκείνα που λένε δυο άνθρωποι
τον πρώτο καιρό που γνωρίζονται:
τα τυπικά, τα ωραία, τα παράξενα.

Κι εσύ μου άνοιγες την ψυχή σου
και μου τα 'λεγες όλα, όπως ακριβώς έπρεπε.
Όμως, μάτια μου, μη θυμώσεις
αν δεν θυμάμαι τα μισά
απ' όσα μοιράστηκες μαζί μου,
αν ξέχασα ήδη τις λεπτομέρειες
ή αν σε ρωτώ ξανά τα ίδια.

Είναι που...
την ώρα που μου μιλούσες,
εγώ βυθιζόμουν
στα αραβικά σου μάτια
και στις ιστορίες
που άρχισαν να γράφουν
με τα δικά μου.

Ο έρωτας μυρίζει τ' άρωμά σου.

Το χρώμα της συγκίνησης

Κάποτε,
σαν επιτρέπω στον εαυτό μου
να ενδώσει σε συναισθήματα,
με κυριεύει μια έντονη συγκίνηση.
Πάντα η ίδια.
Τούτη που, δίχως να ξέρω πώς,
έχω συνδέσει
με το χρώμα των ματιών σου.

Έτσι θα το ονόμαζα
-το χρώμα των ματιών σου-
αν γινόταν να προσθέσουμε
ένα ακόμη χρώμα
στην πελώρια παλέτα του κόσμου.

Συγκίνηση.
Θα ήταν τότε η συγκίνηση
το αγαπημένο μου χρώμα.

Χρέος

*Αν ήξερες πόσα ηλιοβασιλέματα
μου υποσχέθηκαν τα μάτια σου,
θαρρώ δεν θα με κοίταζες ποτέ.*

*Πώς να μου τα ξεχρεώσεις τώρα,
αγάπη μου,
σε μία μόνο ζωή;*

Πανσέληνος

Μου είπαν πως απόψε
η σελήνη είναι πλήρης
-εκεί κοντά σου.
Κι όταν τ' άκουσα, χαμογέλασα.
Θυμήθηκα πόσο λάτρευες
το φως των πανσελήνων.

Εδώ...
ούτε ίχνος φεγγαριού στον ουρανό·
μονάχα σκοτάδι.
Ίσως να μαγνητίστηκε
απ' την ύπαρξή σου,
να παραδόθηκε στη γοητεία σου
κι αποφάσισε να μείνει κοντά σου,
να σε θαυμάζει σιωπηλά.

Κι εγώ, το ίδιο θα 'κανα
αν ήμουν η σελήνη·
θα 'μενα δίπλα σου
ολόκληρη για σένα,
κι ούτε που θα μ' ένοιαζε
αν δεν φώτιζα άλλη γη,
κανένα άλλο βλέμμα,
κανένα δρόμο, λιμάνι ή όνειρο.

Μόνο να φώτιζα εσένα.

Άκουσα δυο τρεις περαστικούς
στον δρόμο προχθές,
που μιλούσανε γι' αγάπη,
και θυμήθηκα τα μάτια σου.

Έναν έρωτα γεμάτο

Εγώ, μαζί σου
θέλω έναν έρωτα ολόκληρο.
Έναν έρωτα απ' το άλφα
ως και τ' ωμέγα του.
Μ' όλα τα συναισθήματα
κι όλα τα «νιώθω»
που εφηύρε κάποτε η αγάπη.
Έναν έρωτα πυρκαγιά
-που εμείς ανάψαμε
με τα πρώτα μας σπύρτα.

Μα φοβάμαι, κάποτε...
Φοβάμαι όσα ανέχτηκες
στον δρόμο του έρωτα.
Όσα σε σκλήρυναν.
Κι ίσως τώρα να σ' έκαναν
ν' αποζητάς μόνο τα γλυκά,
τα ανέφελα, τα εύκολα.
Νιώθω, κάποιες στιγμές,
πως δεν έχεις πια χώρο
για τα δύσκολα.

Μα έλα που,
ένας έρωτας ολόκληρος,
κουβαλά φως και σκιές μαζί.
Χαμόγελα κι αδιέξοδα.
Κι εγώ τούτα τ' αδιέξοδα
είναι που θέλω
μαζί να ξεκλειδώνουμε.

Γιατί, αγάπη μου, δεν είμαι τέλεια.
Κουβαλώ λάθη,
μετανιωμένες σιωπές
και φόβους λίγο πιο μεγάλους από μένα.
Κι αν είναι να σου πω την αλήθεια,
εγώ μαζί σου
θέλω έναν έρωτα γεμάτο.

Με ρώτησαν
τον τίτλο
του αγαπημένου μου
ποιήματος.

Κι εγώ
τους έδωσα
τ' όνομά σου.